

N:o 39.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 april 1897.
— — — — Andra Kammaren den 24 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 15 kap. 2 § rättegångsbalken.

(Lagutskottets utlåtande n:o 5.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har af enskild motionär väckts förslag om lagändring i syfte, att jemväl qvinna skulle blifva behörig att inför domstol föra talan såsom ombud för annan, hvilket syfte skulle vinnas genom borttagande af ordet »män» uti första punkten af 2 § i 15 kap. rättegångsbalken. Denna punkt skulle alltså, enligt motionärens förslag, komma att lyda sålunda: »De, som för andra må tala och svara, skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förståndige». Ändamålet med förslaget har af motionären angifvits vara att vinna enhet i rättsskipningen uti ifrågavarande afseende, en enhet som nu saknades, i det domare finnes, som ansåge nyssnämnda stadgande icke utgöra hinder för qvinna att uppträda såsom rättegångsfullmäktig, under det att deremot andra tolkade lagrummet efter ordalydelsen och med stöd af detsamma vägrade qvinna att föra andras talan inför rätta.

Då Riksdagen har sig bekant, att icke alla domstolar i landet dela den åsigten, att ifrågavarande lagbestämmelse icke utgör ovilkor-

ligt hinder för qvinna, om hon för öfrigt eger de betingelser, hvilka lagen fordrar hos ett rättegångsombud, att inför rätta föra annans talan, och då Riksdagen håller före, att den enhet i rättsskipningen härutinnan, som bör eftersträfvast, lätt och lämpligen vinnes genom det förtydligande af lagen, som skulle åstadkommas genom den föreslagna ändringen, har Riksdagen biträdt motionärens hemställan och för sin del antagit följande

L a g .

angående ändrad lydelse af 15 kap. 2 § rättegångsbalken.

Härigenom förordnas, att 15 kap. 2 § rättegångsbalken skall hafva följande ändrade lydelse:

De, som för andra må tala och svara, skola vara oberyktade, ärlige, redlige och förståndige. Ej bör någon allmänneligen dertill brukas, som af rätten, der saken drifves, ej godkänd är, och lof dertill fått. Vill parten bruka till fullmäktig sin skyldeman, eller den i hans tjänst är, eller han eljest hafver förtroende till; stånde det honom fritt. Konungens betjente, som kronans uppbörd ej hafva, må ock för sina vänner tala, när deras förmän det tillåta, och de sin tjänst dermed ej försumma, eller det emot deras embetes pligt ej strider.

Stockholm den 24 april 1897.

Med undersåtlig vördnad.
